

Chuck Berry

1926-2017

Roll over, Beethoven,
tell Tchaikovsky the news!

Rock'ens desidert største leverandør av klassikere har gått av scenen – men låtene hans lever så til de grader videre!

TEKST: EIGIL BERG
FOTO: NTB SCANPIX

«You'll be hearing from me long after I'm gone» sang Leonard Cohen, en linje som så absolutt beskriver den arven også Chuck Berry, «The First Poet Of Rock'n'Roll», etterlater seg.

Poesi er vel ikke det første ordet som blir forbundet med rock'ens barndom. Energi, driv, opprør, scenekarisma, showmanship og - sorry to say - markedsføring. Men ikke det vi forbinder med gode fortellinger og tekster med viktige bilder målgruppa kunne kjenne seg igjen i. Parhestene Jerry Leiber og Mike Stoller hadde allerede levert låter med sløye, hippe uttrykk til artister som Charles Brown og Big Mama Thornton, men de var bakmenn og «Brill Building-kontorister» og et godt stykke unna sceneframføringer av sine klassikere. Then - Along Came Berry!

Charles Edward Berry ble født 18. oktober 1926 i St. Louis. Faren var baptistprest og moren var lærer, og guttungen tok nok lærdom fra dem begge - og fra livets skole for øvrig. Bluesmusikken sto hans hjerte nært, og gitaristen T-Bone Walker var en klar inspirasjonskilde da han etter hvert fikk bli med i bandet til pianisten Johnnie Johnson i 1953. Og det var nettopp samspillet med Johnson som skulle prege mange av klassikerne Berry skulle levere da karrieren skjøt fart. Samtidig var han smart nok til å innlemme populærmusikk fra store helter som Nat King Cole, noe han fortsatte med i scenesammenheng utover i karrieren. Country og hillbilly sto også høyt i kurs og blandet seg derfor inn i scenerepertoaret, og den unge Berry lærte raskt litt om hva som kunne holde på et publikum. Viktig showbusiness-regel, dette. Og Chuck Berry tok raskt til seg hva som fungerte.

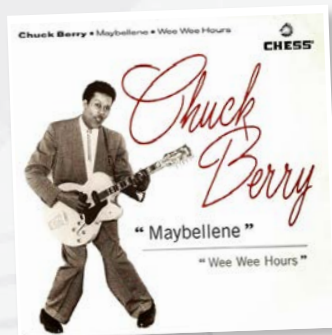
Chicago og «Maybellene»

Muddy Waters skulle bli en viktig dør-åpner for Chuck Berry. I 1955 var Berry i Chicago, der han fikk kontakt med denne blues-kjempen som tok med seg Berry til selveste Leonard Chess i det etter hvert legendariske Chess Records. Og Leonard Chess luktet vel kanskje et crossover-ut-

trykk i det han hørte. Året før, i 1954, hadde en hvit 19-år gammel lastebilsjåfør fra Memphis, en ung jyppling med det rare navnet Elvis Presley, forvirret rasefordom-mene da sørstatsfolket tente på debuten hans «That's All Right, Mama». Dette hørtes ikke ut som en hvit sanger. Som Sam Phillips stadig er sitert på, hvis han bare kunne finne en «hvit mann med et svart uttrykk»... I 1954 gjorde Sam Phillips nettopp det og skjønte han hadde skutt gullfuglen. Kunne det samme gjenta seg på Chess Records - med motsatt uttrykk? I rett setting kunne Chuck Berry faktisk høres litt «hvit» ut. Berry og Chess tok for seg hillbilly-låta «Ida Red», en tittel Bob Wills hadde hatt hit med så tidlig som i 1938. Etter litt bearbeidelse, ikke minst tekstlig, ble «Ida Red» til Chuck Berrys aller første utgivelse, sangen om «Maybellene». I Chicago var Berry blant kjemper. Ikke bare hadde han møtt selveste Muddy Waters og Leonard Chess. Studioinnspillingen av «Maybellene» ble besørget av bassisten Willie Dixon («Hoochie Coochie Man», «Little Red Rooster», «I Just Wanna Make Love To You») i tillegg til Jerome Green fra Bo Diddleys band på maracas, Jasper Thomas på trommer og ikke minst Berrys trofaste pianist Johnnie Johnson. I juli 1955 kunne Chess Records presentere en fersk single med debutanten Chuck Berry. Tittelen var «Maybellene» koblet med blueslåta «Wee Wee Hours», og etiketten sa Chess 1604. Nå skjeddte ting fort. Nr. 1 på Billboards Rhythm and Blues-liste og nr. 5 på Hot 100 var ikke å kimse av! I Memphis var Elvis lynkjapp med å innlemme «Maybellene» i scenerepertoaret. Det ble aldri noen studioinnspilling av låta fra den kanten, men nå finnes live-innspillinger av «Maybellene» også med Elvis fra samme året som den ble utgitt med Berry.

Da Hans Rotmo i 1993 her hjemme ga ut boka «Tekstforfatteren (Handbok for skriving av songtekstar)», bidro Asbjørn Bakke, nå i Aftenposten, med noen ord om pop-koder. Han skriver: - På det seksuelle plan er det mye koding. Et glimrende eksempel er «Maybellene» med Chuck Berry som er en sang om to biler som kappkjører og som dunker borti hverandre hele tida, så begynner den ene radiatoren å koke, altså det er en beskrivelse av knull hele sangen: «Regnvannet spruta under panseret mitt, på den måten fikk jo motoren sitt ...» osv. Du må skjønne koden for å få

det bildet i stedet for kappkjøring av to biler, ikke sant?

Det er (var i alle fall) noe magisk dette, å stå med sin første fysiske plate, gjerne en single, i hånda. The Beatles signerte villig en sjuårskontrakt med EMI, sjeleglade over å ha fått platekontrakt. Og Chuck Berry må jo sikkert også ha syntes det var stas. Selv om «Maybellene» på plateetiketten var kreditert «Chuck Berry/Russ Fratto/Alan Freed». Noe som igjen betyr at herrene Freed og Fratto stikker av med i alle fall to tredjedeler av royalty fra opphavsmannen, som i dette tilfelle var Chuck Berry. Hverken Fratto eller Freed hadde skrevet en tone eller bidratt med et ord. Dette skulle komme til å sette sitt preg på Chuck Berry og hans forhold til økonomi videre i karrieren. Et av mottoene den relativt unge Berry lærte seg tidlig i karrieren var «Don't let the same dog bite you twice».

For Chuck Berry var bare relativt ung da han slo gjennom. Elvis var som sagt bare tenåringen ved gjennombruddet året før, Berry var nesten 30 og en gift mann, noe man ikke valgte å direkte profilere.

Men både Berry selv og apparatet rundt ham hadde all grunn til å profilere **låtskriveren** Chuck Berry. Allerede i 1956 fulgte han opp med låter som «Roll Over Beethoven», «Too Much Monkey Business», «Brown Eyed Handsome Man» og «You Can't Catch Me», i dag alle klassikere som har flere historier knyttet til seg:

Million Dollar Quartet

I desember 1956 møttes fire kommende legender, siden kalt The Million Dollar Quartet, i Memphis' Sun Studio til en uformell jam. Herrene var ingen ringere enn Elvis Presley, Jerry Lee Lewis, Carl Perkins og - etter sigende - Johnny Cash (sistnevnte var i alle fall med på bildene fra seansen). Sam Phillips lot båndspilleren gå, men opptakene ble ikke utgitt offisielt før drøyt 30 år senere. Og fortsatt er det en fryd å få være flue på veggen og høre hvordan disse gutta koser vettet av seg med bl.a. «Too Much Monkey Business» og «Brown Eyed Handsome Man».

Buddy Holly fikk i 1963 en stor hit med «Brown Eyed Handsome Man», og Elvis gjorde en flott versjon av «Too Much Monkey Business» sammen med gitarist Jerry Reed i 1968. «Roll Over Beethoven» ga «60-talls-generasjonen» et første innblikk i denne arven da George Harrison sang den på «With The Beatles»-albumet i 1963. Og siden vi er inne på Beatles, mange er vel kjent med John Lennons klassiske uttalelse «If you had to give rock'n'roll another name, you might call it Chuck Berry». Den samme Lennon leverte «Come Together» til Beatles' siste studioalbum «Abbey Road» i 1969, en låt som åpnet med linjene: «Here come old flat top / He come groovin' up slowly». Og Berry hentet fram sitt gamle livsmotto «Don't let the same dog bite you twice». Lennons åpningslinjer og tidvis musikken var mistenkelig likt noe han selv hadde skrevet og sunget på «You Can't Catch Me» drøyt ti år tidligere. Interessant nok endte tvisten i forlik, istedenfor å «betale», ble Lennon «dømt» til å spille inn et par Berry-originaler på sitt neste album, et album som fikk navnet «Rock'n'Roll», og som sikkert ville inneholdt et par Berry-låter uansett. Men på midten av 70-tallet solgte nok Lennon flere plater enn Chuck Berry, så vi kan jo si at begge parter kom godt ut av det. Og som om ikke det var nok, en av låtene Lennon spilte inn til albumet var ingen ringere enn – nettopp, «You Can't Catch Me»!

Rock And Roll Music

Og der det er penger å tjene står «Hollywood» og venter. Chuck Berry gjorde sin filmdebut samme året som Elvis debuterte på lerretet med «Love Me Tender». Året var 1956, og i filmen «Rock Rock Rock» kunne kinopublikummet også få oppleve Chuck Berry på stort lerret der han serverte «You Can't Catch Me» med duckwalk og det hele. Alan Freed plasserte Berry sammen med andre toppartister som The Everly Brothers og Buddy Holly på turné, og suksessene bare fortsatte. 1957 ga oss «School Day» med de ikoniske linjene «Hail! Hail! Rock And Roll», og vi fikk selveste «Rock And Roll Music». Og igjen skriver låtene seg inn i historien. Det er moro i dag å spørre hvilken låt folk tror er den mest solgte Beatles-singlen i Norge. Noen gjetter «Yesterday», andre «Hey Jude» eller «She Loves You». Men neida, Lennon/McCartney må nok melde pass her. Den mest solgte Beatles-singlen i Norge er rett og slett «Rock And Roll Music» skrevet av Chuck Berry, da 50.000 nordmenn kjøpte singlen her til lands i 1965.

«Johnny B. Goode» er jo ellers virkelig på vei inn i evigheten – på orntli'. Da NASA sendte ut romsonden Voyager i 1977 hadde den med en «plate» med bilder og lyder fra jorda. Plata er laget for at eventuelle finnere

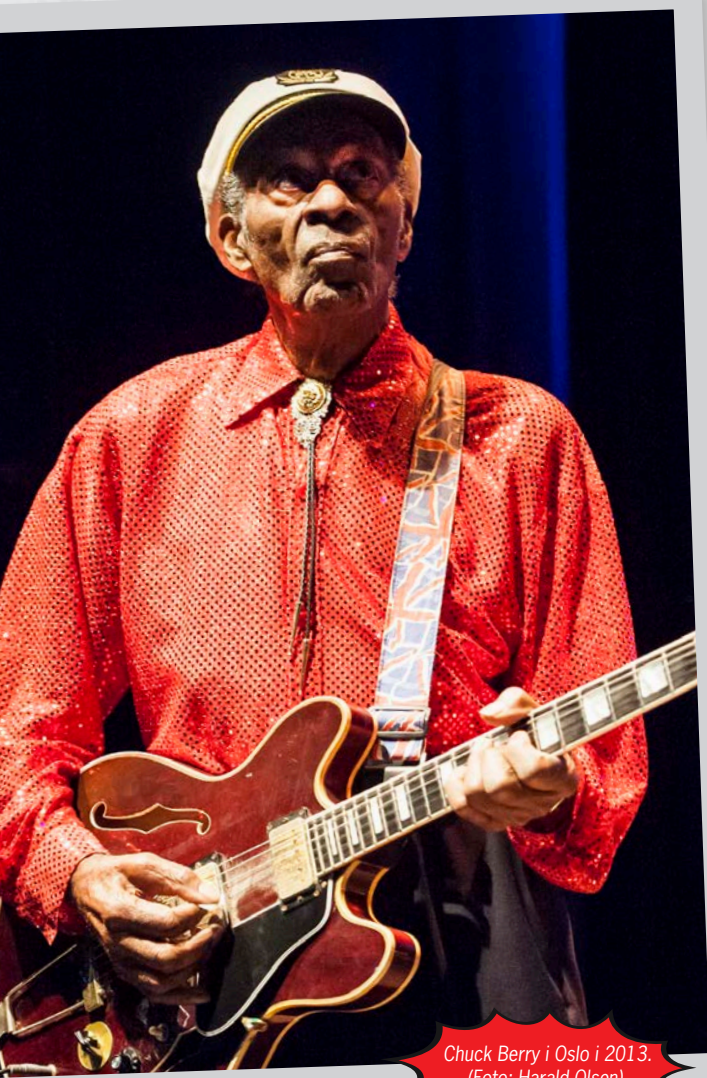
der ute skal få vite litt mer om oss og hvor i universet og galaksen vi holder til. For å fortelle litt om kulturen vår her nede på jorda er det også tatt med lydeksempler på musikk, både fra Bach og Beethoven. - Og fra Chuck Berry. Hans «Johnny B. Goode» er på plass også her. Sonden er nå over 20 milliarder kilometer fra jorda...

Memphis, Tennessee

I 1959 ble det nok en filmrolle, denne gangen spilte han seg selv i «Go, Johnny Go!», der han framførte «Johnny B. Goode», «Memphis, Tennessee» og «Little Queenie», de to siste nye av året. «Memphis, Tennessee» holdes av mange som en av hans beste tekster, der han forleder lytteren til å tro noe helt annet enn forløsningen som avsløres i siste vers. Memphis' store sønn Elvis Presley var jo nesten forpliktet til å gjøre denne, den ble da også studio-innspilt av Elvis først i 1963, så i "remake" i 1964 og var sogar visstnok tiltenkt som single med Elvis da. Men Elvis gjorde en fatal feil ved å avspille resultatet for sin daværende venn Johnny Rivers som var lynrask med å lage sin egen versjon. Rivers fikk en hit med «Memphis» i 1965, et vennskap var over, og Elvis' versjon ble nærmest gjemt bort på et samlealbum i 1965. En virkelig innertier av en låt, «Little Queenie» dukket også opp i en nydelig Sun-innspilling med Jerry Lee Lewis, og et helt nytt publikum fikk innsyn i låta da Rolling Stones, i tillegg til drosseveis med andre artister, gjorde den på 60-tallet. «Back In The USA» (Linda Ronstadt-hit i 1978) og «Almost Grown» er to andre godt profilerte låter fra 1959. Dette året viste også Chuck Berry i en ganske overraskende setting da han deltok i fargefilmen «Jazz On A Summer's Day» fra Newport Jazzfestival. Jazz-puritanere skjønte kanskje ikke helt hva han hadde der å gjøre, der han framførte «Sweet Little Sixteen» i en konsert som også bød på Louis Armstrong, Anita O'Day, Thelonious Monk og Mahalia Jackson.

Bluesmusikken

Midt i all rock'n'roll-viraken var Chuck Berry trofast mot røttene. Muddy Waters og Chess hadde åpnet dørene, og selv vendte han stadig tilbake til blues, på scenen så vel som på plate. Allerede debutsinglen hadde «Wee Wee Hours» på baksiden, og i «Deep Feeling» (1957) mener mange nå å kunne høre Peter Greens inspirasjon til Fleetwood Macs gjennombruddslåt «Albatross» fra 1968. Little Walters «Mean Old World» fulgte ham som scenelåt i flere ti-år, og klassikere som Big Maceo Merriweathers «Worried Life Blues», som også Ray Charles

Chuck Berry i Oslo i 2013. (Foto: Harald Olsen).

Johnny B. Goode

Siste halvdel av 50-tallet var Chuck Berry inne i en ufattelig kreativ periode, og klassikerne kom på løpende bånd. Vi snakker om klassikere som i dag står som en påla i rock'n'roll-historien. I 1958 fortsatte det bare; «Sweet Little Sixteen», «Reelin' And Rockin'», «Johnny B. Goode», «Around And Around», «Beautiful Delilah», «Sweet Little Rock'n'Roller» og «Carol». «Johnny B. Goode» er det evige bevis på at listeplasinger overhodet ikke behøver ha noe med klassikerstatus å gjøre. Dette Rock'n'Roll Anthem no. 1 karret seg opp til en 8. plass i USA («My Ding-a-ling» ble Berry's eneste nr. 1 hit i karrieren – i 1972 – tenke seg til!). Likevel er «Johnny B. Goode» hans største evigvarende Rock'n'Roll Anthem. Elvis gjorde en forrykende live-versjon i 1969 da han vendte tilbake til scenen, og etter det var «Johnny B. Goode» alltid James Burtons signaturåpning da han ble introdusert av Elvis fra scenen i årene som fulgte.

Chuck Berry i Chicago august 1985. (Foto: Jean-Pierre Ravelli).

gjorde sin versjon av tre år etter Berry, føyde seg pent inn i en lang rekke standardlåter fra bluesjangeren som Berry tydeligvis hadde et ekte kjærlighetsforhold til.

60-tallet

Berry seilte på en bølge av suksess da han kom skikkelig i klammeri med lovens lange arm og ble arrestert for å ha brutt det som i USA kalles «Mann Act». I januar 1962 ble han dømt for å ha «tatt med en kvinne over delstatsgrensene i USA i den hensikt å utøve såkalt umoralsk aktivitet». Kvinnen var hvit, hun var (litt for) ung, og Berry måtte betale med fengsel. Så skjedde det noe merkelig. Mens han satt inne opplevde han en slags ny vår da drøssevis med toneangivende nye britiske band omfavnet musikken hans og bragte den ut til et helt nytt publikum. Band som Beatles, Stones, Kinks og Animals tok med seg Berrys musikk tilbake til USA som da var sulteforet på roff rock'n'roll, og Berry ble hyllet som inspirasjonskilde nr. 1. Særlig ble Stones-gitaristen Keith Richards en ambassadør for Berrys gitarriffs og har vært det siden. Historien forteller at kjemi oppsto da Jagger og Richards fant en felles plattform i Berrys musikk, og Stones debuterte da også med en Chuck Berry-original «Come On» i 1963.

Brian Wilson

Brian Wilson hadde en kongstanke da han startet sitt Beach Boys; å sammensmelte de sofistikerte vokalharmoniene fra The Four Freshmen med rock'n'roll-stilen til Chuck Berry. Men Wilson ble kanskje litt vel ivrig da han «skrev» «Surfin' USA» til Beach Boys og ga den ut på single med bandet sitt i 1963. Her måtte nok Wilson krype til korset og innrømme at melodien rett og slett var en blåkopi av Berrys «Sweet Little Sixteen».

(Igen: «Don't let the same dog bite you twice» ...). Britiske Dave Clark Five fikk en verdenshit med «Reelin' And Rockin'» i 1965, og Berry hadde denne som avslutningsnummer fra scenen helt fram til de siste turnékonserterne. Av en helt spesiell årsak vi skal komme tilbake til...

Tilbake i 1964

Det kan virke som om soningstiden ikke hadde lagt noen demper på kreativiteten. I 1964 var Berry tilbake for fullt med nye klassikere. I den legendariske konsertfilmen T.A.M.I. (regissert av Steve Binder, som også skulle bli mannen bak Elvis' '68 Comeback Special), delte Berry scene med folk som James Brown, Rolling Stones, Supremes og Marvin Gaye for bare å nevne noen. Samme år ble «Nadine» singlehit, og albumet «St. Louis To Liverpool» inneholdt i alle fall tre låter som skulle få et langt liv, bl.a. «No Particular Place To Go». «Promised Land» fra samme album fikk et comeback i 1974 da den dukket opp på James Taylors «Walking Man»-album, og til og med Elvis fikk

en singlehit med sin Stax-innspilling av samme låt i 1974, faktisk en av Elvis' siste ordentlige rockere. «You Never Can Tell» ble godt profilert av Emmylou Harris i 1977, og samme låt fikk et voldsomt comeback i 1994 da John Travolta og Uma Thurman hadde sin berømte dansescene i Tarantino-filmen «Pulp Fiction» det året.

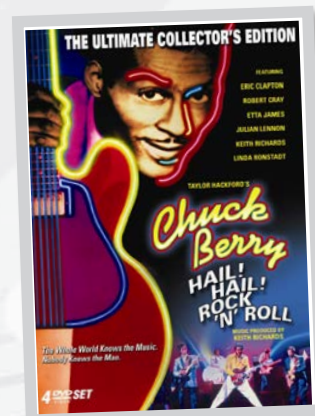
Etter at Berry forlot Chess til fordel for Mercury i 1966 sa det stopp i den endeløse rekken av nye rock'n'roll-klassikere fra Chuck Berry. Men han var fortsatt en stor attraksjon på konsertmarkedet og turnerte videre med sin enorme hitkatalog.

I 1972 gjorde han en imponerende figur i filmen «Let The Good Times Roll», bl.a. i

gitarduell med Bo Diddley, men hvorfor ble han kuttet på albumet fra filmen? Kan det kanskje ha hatt noe med penger å gjøre?

Det kom fortsatt Chuck Berry-plater, men det var langt igjen til hitrekka fra '55 til '64. I 1987 kom den glimrende filmen «Hail! Hail! Rock'n'Roll» og samme året den svært så interessante selvbiografien «The Autobiography».

Chuck Berrys karriere var nå mer og mer en forvaltning av arven, og stadig nye turnéer og konserter ble mottatt av et hengivent og takknemlig publikum – nesten helt fram til det siste ...

Her hjemme

I 1973 spilte New Jordal Swingers før filmpremieren av «Let The Good Times Roll» på Colloseum kino i Oslo, og flere norske artister begynte å ta tak i repertoaret til Berry også her hjemme. Nå senest i 2016 kom en ny Øystein Sunde-versjon av «Johnny B. Goode», der Norges Berry-gitarist «par excellence» Petter Baarli fikk prentet inn at denne låta skal gå i B-dur (som originalen), ikke i A, der de fleste gjør den. Kåre Virud var tidlig ute med norsk oversettelse av «Johnny B. Goode» på debutalbumet «Barbeint engel» i 1974, og året før hadde samme låt vært første studioinnspilling med New Jordal Swingers. På NJS' debutalbum «Hold On!» i 1974 var selsagte Berry representert, da med «Little Queenie». Dette var bare to av mange Berry-låter NJS tok for seg i åra som fulgte, både i platesammenheng og ikke minst fra scenen, noe som flere i dette bandet skulle få god bruk for ved to konserter på 80- og 90-tallet.

Eigil Berg var kapellmester og pianist på konserten med Chuck Berry på Rockefeller i Oslo den 5. juli 1989. (Foto: Helge Jørgensen).

Chuck Berry elsket biler. Han donerte sin 1973 Cadillac Eldorado til National Museum of African American History and Culture i 2012. (Foto: Shutterstock).

1989-konserten i Oslo

Jeg fikk være tilstede i New York på Berrys 60-årsdag i 1986 da han holdt en strålende konsert på Beacon Theatre. Kapellmester var Dave Edmunds, på trommer var Terry Williams, på bass John Entwistle(!) og på piano (selvsagt) Johnnie Johnson. Og far sjøl var i storform. Det var da jeg skjønnte at en Chuck Berry-konsert kunne være en virkelig innertier også drøyt 20 år etter gjennombruddet – hvis også backingbandet leverte. Året etter kom den glimrende filmen «Hail! Hail! Rock'n'Roll», der vi fikk et godt innblikk i hva det vil si å backe denne fyren, noe både Keith Richards og Bruce Springsteen kunne fortelle om. (Springsteen hadde spurt Berry før de gikk på scenen hvilke låter de skulle ta, men fikk aldri et skikkelig svar). Så da jeg i 1989 fikk tilbud fra en lokal arrangør i Oslo om jeg kunne sette sammen et backingband til Chuck Berrys konsert på Rockefeller, ante jeg nok hva jeg sa ja til. Jeg følte jeg kunne «min Chuck Berry» godt fra før, men tok kontakt med min gode venn Morten Reff, mannen bak den prisbelønte bokserien «The Chuck Berry International Directory». Morten kunne supplere med rariteter Berry var troendes til å innlemme i scenerepertoaret på sparket, låter som «Ramblin' Rose» (Nat King Cole), «Jamaica Farewell» (Harry Belafonte) og lignende.

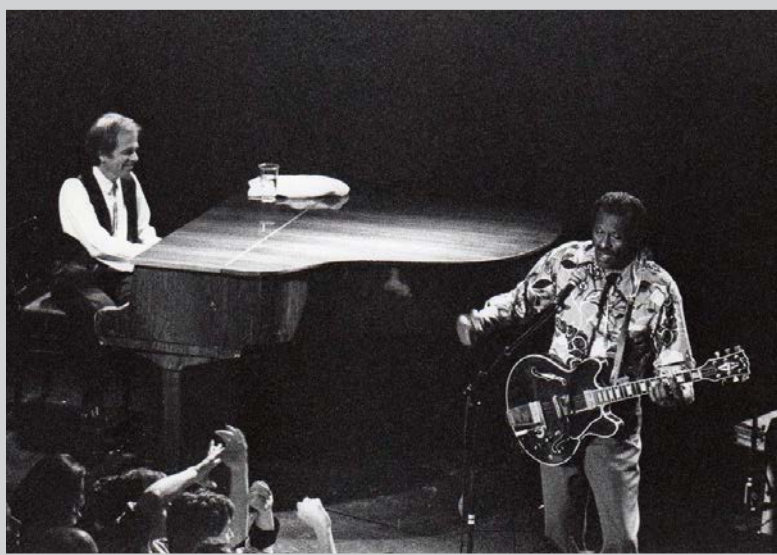
Det var naturlig å velge musikere fra NJS. John Kolloen og Einar «Wallen» Mjåland hadde spilt dette repertoaret i årevis sammen med meg fra scenen med dette bandet. Jeg prøvde meg med henvendelser til Berrys management ang. låtvalg, men ikke uventet – jeg fikk ikke svar jeg heller, på akkurat det. (Og da har det liksom ikke noe for seg å spørre etter tonearter...). Det ble øvd på hele hitkatalogen hans og mye mer – mange og lange øvelser.

Dagen nærmet seg, og jeg ble kontaktet av en fortvilet arrangør som forgivevis hadde prøvd å få tak i gitarforsterkerne Berry forlangte i kontrakten. («Two (2) UNALTERED Fender Dual Showman Reverb amplifier sets» med ytterligere spesifikasjoner). Ganske håpløst å få tak i. Jeg snakket med Knut Reiersrud om dette i NRKs Blues-asyet nylig, som fortalte at han også var blitt oppringt av samme fortvilte arrangør. Greia var selvsagt at hvis ikke arrangøren kunne stille med akkurat dette, skulle han betale en «fine» (bot) på \$2.000 i kontanter før Berry gikk på scenen. Arrangøren spurte meg om jeg trodde Mr. Berry ville godta noe som var «nesten helt likt», men jeg ba arrangøren ha med seg kontanter til boten, for sikkerhets skyld. Og det var bra...

5. juli 1989 er en dag jeg ikke skal glemme. Vi brukte mye tid til grundig lydsjekk på Rockefeller. Og Berry hadde bedt om leiebil (en åpen Mercedes 280 SL) og kart til spillestedet, han satt selv bak rattet fra Fornebu til Rockefeller. En drøy halvtime før konsertstart ankom Chuck Berry backstage og hilste. Usedvanlig sjarmende fyr, utstråling så det holder, så litt smalltalk med invitasjon til gode vibber, så vi alle kunne senke skuldrene. Han pakket opp gitaren og ga oss korte og klare

instruksjoner på hvordan han ville ha ting. Når han gir tegn med beinet ut til siden med tramp ned, bør det være bråstopp fra kompet, ingen trommefills. Og solopartier fra musikerne ber han om med blick og gestikuleringer, her gjaldt det tydeligvis å være på tå hev absolutt hele tiden. Jeg spurte ham om det samme Bruce Springsteen hadde spurt om før de skulle backe legenden, kanskje han kunne si hva han hadde tenkt å spille? «We're gonna do some Chuck Berry stuff», var svaret jeg også fikk. «Toneart på åpningslåta, kanskje?» - «Wait and see ...» - Med andre ord: Vi gikk på scenen uten peiling på hvilke låter som skulle framføres, heller ikke hvilke tonearter Berry valgte å spille dem i. Og de kan jo som kjent være så ymse, «Sweet Little Sixteen» i Ess for eksempel...

I det vi entrer scenen eksploderer salen i en øredøvende velkomstjubel og applaus. Etter en liten instrumental er vi med ett inne i «Roll Over Beethoven», og festen er i gang. Introene hans kan faktisk ha sitt særpreg fra låt til låt, men de kom lynkjapt, det var bare å lytte og henge med. Jeg hadde ikke tid til å klype meg i armen, men jeg husker jeg tenkte; her sitter jeg og spiller de virkelig mest toneangivende og beste låtene fra rockens barndom sammen med mannen som skapte dem; «Sweet Little Sixteen», «Rock And Roll Music», «School Day», «Little Queenie», «Promised Land», «Johnny B. Goode». Alle kom de som virkelige perler på en snor. - Etter hvert var vi over i rene bluesavdelinger, «Key To The Highway», «It Hurts Me Too» og «Mean Old World». Han ba om flere runder pianokor, jeg husker også jeg tenkte; «Dette er mannen som bragte tekstene inn i rocken ti år før Dylan kom på banen!» Plutselig gikk han rett på «3/4 time», en Tony Joe White-låt han visstnok aldri hadde framført fra scene før, men som jeg kjente fra Ray Charles' versjon. Jeg prøvde å brife bassist Wallen på andre siden av scenen om toneart og gangen på

Chuck Berry hadde nettopp spilt for president Bill Clinton da han ankom Oslo i 1993. På konserten den 18. juni på Rockefeller ble det firehendig pianospill med Eigil Berg og Chuck Berry. (Bilder: Johnny Winger).

låta underveis. Og heldigvis, Wallen er rask med å oppfatte. Etter konserten fikk vi ekstra honnør for at vi fulgte ham også i denne!

«Around and Around» ga oss den velkjente duckwalk'en, og vi nærmet oss den avtalte klokketimen da Berry inviterte noen få heldige opp på scenen til sluttsekvensen. I «Reelin' And Rockin'» begynner han hvert vers med «Well I looked at my watch and it was ...» hvorpå Berry også sjekker sitt eget armbåndsur som effekt, men også som indikator for ham selv når de tilmålte 60 minuttene nærmer seg mål. Berry forlater scenen, vi vampper oss i mål, og godfølelsen i oss alle, også godordene fra Berry etterpå, forteller oss at vi leverte! – A night to remember!

Oslo-konserten 1993

Samspillet vårt med Berry hadde vokst seg ganske legendarisk i rock'n'roll-kretser her, så da jeg fire år senere ble spurt om å ta samme oppdraget igjen, var jo svaret bare et soleklart JAAA! Datoen nå var 18. juni 1993 og Berry hadde med seg egen bassist, Jim Marsala, som kjente mannen godt. Og igjen fikk jeg John Kolloen på plass bak trommene.

Det jeg selvsagt husker som helt spesielt og overraskende fra denne kvelden var en seanse som dukket opp ganske tidlig i konserten. I likhet med forrige gang var det ingen info om låter, tonearter, rekkefølge, egentlig ingen info i det hele tatt, og som sist var meldingen rett og slett «We're gonna do some Chuck Berry-stuff!»

Allerede i åpningslåta «Roll Over Beethoven» røyk han en streng. Den ikke helt finstemte gitaren hans ble med ett såpass syrlig at selv ikke Chuck Berry godtok det (!), og Jim Marsala fikk beskjed om å skifte streng. Samtidig snur Chuck Berry seg til meg om ber meg spille «Some blues – in G». Og da er det jo bare å adlyde. Jeg hadde akkurat studert Dr. Johns spillestil og prøvde å bake inn noe av det, i tillegg til den stilen jeg kjente fra Johnnie Johnson,

Chuck Berry i Oslo i 1993.
(Foto: Johnny Winger).

og kasta meg uti det. Ikke lenge etter følte jeg et par svære klubber av noen hender bak meg, og jeg registrerte at selvste Chuck Berry var i ferd med å spille firhendig piano med Eigil Berg fra Oslo i Norge! Og jeg husker jeg tenkte: Er det en fotograf her? (Og fotografen var der - og forevige!). Jeg hadde vett nok til å overlate pianokrakken til Berry, som overtok pianospillet (jeg merket meg, han spiller piano som han spiller gitar, tenkte jeg). Jeg hentet mikrofonstativet hans og satte det ved pianoet, og Mr. Berry var med ett inne i konsertens andre låt «Wee Wee Hours», nå med piano og sang fra rock'ens førstegitarist. Etter denne konserten tenkte jeg som sist også på alle Chuck Berry-klassikerne vi ikke hadde rukket å ta; «Too Much Monkey Business», «No Particular Place To Go», «Sweet Little Rock'n'Roller» og «You Never Can Tell», for bare å nevne noen. – Another night to remember!

Inspirasjonskilde

- Jeg har hørt rappere si at den første rap-låta var Dylans «Subterranean Home-sick Blues» i 1965. Da er det jo interessant å vite at Dylan selv sier «Det var bare en

idé jeg rappa fra «Too Much Monkey Business» av Chuck Berry!»

- Paul Simon sier Berry er et geni når det gjelder å få ord til å gli motstandslost sammen. Da den samme Simon hadde en av sine største konserter sammen med Art Garfunkel i Central Park i 1981, gled da også hans «Kodachrome» helt motstandslost over i «Maybellene» - som en hyllest til sin gamle helt.

- Eric Clapton uttalte: «Da jeg oppdaget at Chuck Berry var svart, droppet jeg å høre på hvite gitarister. Jeg var svært rasistisk overfor hvite gitarister en stund».

- Og hvor tror du Angus Young fra AC/DC har fått duckwalk'en sin fra?

- Bob Dylan kalte Chuck Berry "The Shakespeare of rock'n'roll".

- Og så du Bruce Springsteen mere ydmyk enn da han og hans E Street Band backet Chuck Berry under Rock'n'Roll Hall Of Fame-konserten i Cleveland fra 1995? For en gangs skyld var det ikke tvil om hvem som var The Boss i den settingen. Tror nok Springsteen er den første til å innrømme det.

Den samme Bruce Springsteen brukte Berrys «Bye Bye Johnny» som modell da han skrev sin egen «Johnny Bye Bye» etter at Elvis døde. I 2017, nærmere bestemt 19. mars, skriver Springsteen: «Chuck Berry was the greatest practitioner, guitarist and the greatest pure rock'n'roll writer who ever lived».

Chuck Berry var mannen som inspirerte alle de andre «store». Jeg vet mange hører på musikken hans nå.

Jeg lar Leonard Cohen få avslutte med nok et par sitater; "If Beethoven hadn't rolled over, there'd be no room for any of us. All of us are footnotes to the words of Chuck Berry".

Chuck Berry har levert varene – VIRKELIG!!

PRIMA VISTA SOCIAL CLUB

A «must see» live band

Svein Erik Martinsen (gitar/vocal)
Erik Eilertsen (trumpet)
Kristoffer Kompen (trombone)
Håvard Fossum (sax)
Jens Fossum (bass)
Torstein Ellingsen (drums)

Expect the unexpected!

Booking: torstein@jazzprovider.com

www.primavistasocialclub.com

